

[Undervisningsministeren]

styrke, men der har været en række positive bemærkninger fra en del af ordførerne.

Jeg vil godt kommentere nogle af de problemer, der har været rejst, bl.a. i forbindelse med regeringens forslag.

Det første spørgsmål, der blev rejst, var fra fru Eva Møller – og i øvrigt er det samme spørgsmål rejst af en række ordførere – nemlig spørgsmålet om forældreafhængigheden. Fru Eva Møller sagde, at hun var enig i, at det var nødvendigt at prioritere, men hun ville hellere have prioriteret på en anden måde. Jeg vil gerne dertil svare, at også jeg anser forældreafhængigheden for at være et alvorligt problem. Sidst, vi gjorde noget ved uddannelsesstøtten, for et par år siden, hvor vi forbedrede stipendierne, nedsatte vi jo også forældreafhængigheden med et år. Jeg mener i høj grad, at problemet er alvorligt – af en række af de grunde, der har været fremført fra flere sider her i dag – men jeg er i mine overvejelser kommet til det resultat, at jeg måtte prioritere lånene over forældreafhængigheden, fordi det er det mest tyngende problem. Det er også det, de uddannelsessøgende giver udtryk for, at det er det problem, der tynger hårdest og alvorligst. Det er det problem, som er med til på lang sigt at skabe de store, tyngende gældsbyrder.

Hr. Tørnæs erklærede, at mange så frem til en tiltrængt forbedring af SU, og hr. Tørnæs filosoferede noget over dette tema. Jeg synes, det var glædeligt – om end jeg også synes, det var på tide – at venstre kom til denne erkendelse. Vi må erindre, hvem det var, der indførte de statsgaranterede banklån i tidernes morgen, men det er da bedre sent end aldrig at komme til erkendelse af, at det ikke var nogen lykkelig idé.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen havde en række betragtninger om regeringens forslag. Hun påviste en række svagheder ved regeringens forslag, og hun sagde, at SFs forslag viser, hvordan løsningen kan være på disse problemer. Jeg skal ikke lægge skjul på – det tror jeg også jeg gav udtryk for i mine første bemærkninger – at det er korrekt, at SFs forslag løser en række økonomiske problemer for de uddannelsessøgende. Der er bare en enkelt lille detalje, som SF ikke rigtig har anvist en løsning på. Den detalje hedder finansieringen. Her må man sige, at de to partier i sandhed ejer tavshedens nådegave, når

man skal drøfte finansiering af de udgifter, der er forbundet med forslaget.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen spurgte mig, om en forbedring, altså et større beløb, skulle anvendes til forhøjelse af lånebeløbet eller til en nedsættelse af renten. Jeg må starte med at sige, at jeg har ikke flere penge end dem, jeg har anvendt på forslaget her. Men hvis vi tager den hypotetiske situation, at der var flere penge, så ville jeg da være overordentlig åben over for en diskussion af, hvordan de i så fald skulle anvendes. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg – inden for de rammer, jeg har haft at arbejde under – har overvejet både spørgsmålet om rentefrihed, men jeg har valgt denne model, fordi andre modeller ville gøre lånebeløbene så små, at de uddannelsessøgende knap ville mærke forbedringen. Derfor har jeg altså fundet denne mellemmodel. Jeg har aldrig givet udtryk for, at jeg synes, det er særlig lykkeligt med forrentede lån i studietiden, men jeg har altså under afvejning af en række forskellige hensyn valgt denne model, som dog giver nogle beløb til de uddannelsessøgende af en mærkbar størrelse. Men hvis der – altså hypotetisk – var flere penge, synes jeg i høj grad, man skulle tage en fornuftig diskussion om, hvordan de i så fald skulle anvendes.

Til hr. Halvgaard, som henviser til de lykkelige tider, dengang der overhovedet ikke var nogen uddannelsesstøtte, skal jeg kun sige, at dengang var det også børnene af de ca. 2–3–4 pct. bedst stillede i samfundet, der fik en universitetsuddannelse eller en højere uddannelse. Jeg synes ikke, det er ønskværdige tilstande at tænke tilbage på. Jeg synes ikke, vi skal arbejde for at genindføre de tilstande.

Fru Bente Juncker havde en række bemærkninger om rentefrihed og om forældreafhængighed, og så var der en bemærkning om, at fru Bente Juncker fandt det uacceptabelt at fremsætte lovforslag, der ikke kan ændres væsentligt ved. Også jeg skal beklage den situation, og det skal jeg så sandelig være den første til at gøre. Enhver kender årsagen – et par arbejdsmåned, der ligesom forsvandt omkring valgets udskrivelse. Jeg stod efter valget i den situation, at jeg kunne vælge at lægge det frem, jeg har lagt frem her – med det for folketinget lidt ubehageli-